

ΕΙΚΟΝΕΣ ΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

ΕΠΙ τῆς ἀλληλογραφίας αὐτῆς ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἰδιαίτερος λόγος, διότι εἶνε ἐντελῶς διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν συνηθισμένην ἐμπορικὴν ἢ αἰσθηματικὴν ἀλληλογραφίαν.

Καὶ ἀφοῦ σκοπὸν δὲν εἶχε τὸ ἐμπορικὸν ἢ ἐρωτικὸν ἀλληλογέλασμα, δύναται νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ ὡς εἰκὼν, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ διακρίνωμεν καθαρὰ τὴν ἀληθινὴν ψυχὴν καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ σημερινοῦ Ἑλλήνος, διότι ἐγγράφη... πρὸ τοῦ θανάτου, καὶ ἐκ μέρους τῶν πολεμιστῶν, οἱ ὅποιοι γράφοντες δὲν ἦσαν βέβαιοι ἂν θὰ ζήσουν νὰ ξαναγράψουν, καὶ ἐκ μέρους τῶν οἰκείων των, οἱ ὅποιοι ἔγραφον ἀγνοοῦντες ἂν τὰ γράμματά των θὰ εὑρουν ζωντανούς τοὺς ἀνθρώπους των.

Συνεπῶς δὲν ἦσαν ἀπλὰ ἐπιστολαί, ἀλλ' ἔγγραφοι ἐξομολογήσεις εἰς τὰς κρίσιμωτέρας στιγμὰς τῆς ζωῆς των.

Καὶ αἱ ἐξομολογήσεις αὗται ἀπεκάλυψαν τὸ ἠθικὸν τῶν μαχητῶν μας καθὼς καὶ τῶν μακρὰν τοῦ πολέμου συγγενῶν των. Ἐκ δὲ τοῦ ἠθικοῦ αὐτοῦ ἐξηγεῖται ἡ σημερινὴ νίκη καὶ γεννῶνται πολλαὶ ἐλπίδες διὰ τὸ μέλλον, ἀφοῦ βλέπομεν εἰς τὴν φωτεινὴν αὐτὴν εἰκόνα τῶν ἐξομολογήσεων, ὅτι ὁ Ἕλλην ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἔχει... τὴν πατρίδα του, μὲ ὅλας τὰς μεμφιμοιρίας ἐλαχίστων — εὐτυχῶς — γκρινιάρηδων.

Αἱ ἐπιστολαί, τῶν ὁποίων τὸ περιεχόμενον ἐγνώσθη, ἄλλαι μὲν εὑρέθησαν ἐπὶ τῶν πτωμάτων τῶν πολεμιστῶν μας καὶ ἐπεστράφησαν εἰς τοὺς οἰκείους των, ἄλλαι δὲ ἦσαν αὐτῶν τῶν πολεμιστῶν πρὸς τοὺς ἰδικούς των. Ἄν δὲ ἐδόθησαν μερικαὶ πρὸς δημοσίευσιν, βεβαίως δὲν ἐγγράφησαν δι' αὐτό. Κανεῖς δὲν ἐξομολογεῖται δημοσίᾳ. Ἄλλως τε ὁ σκοπὸς τῆς δημοσιεύσεώς των δὲν θὰ εἶχε καμμίαν σχέσιν πρὸς τὸν συμφεροντικὸν σκοπὸν τοῦ εὐχαριστηρίου τοῦ ἱαθέντος φθισικοῦ, ὅστις εὐγνωμόνως εὐχαριστεῖ δημοσίᾳ τὸν ἱατρὸν κύριον. Τάδε ποῦ τὸν θεράπευσε μὲ τῆς πατάτες, καὶ ὁ

ὁποῖος δὲν τρέχει τὸν κίνδυνον νὰ διαφευθῇ ἀπὸ ἄλλους χιλιούς πατατοσκοτωμένους, ἀφοῦ ἀκόμη δὲν εὗρέθη ἡ συγκοινωνία μεταξὺ Ἀδου καὶ δημοσιογραφικῶν γραφείων.

Ἐπιστολὰς ἡ περικοπὰς αὐτῶν δὲν θὰ παραθέσω ἐδῶ, διότι βεβαίως οἱ πλείστοι τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ «Ἡμερολογίου» θὰ ἀνέγνωσαν τοιαύτας ἐδῶ κι' ἐκεῖ εἰς τὰς ἐφημερίδας, καὶ ἐξ αὐτῶν θὰ εἶδαν πῶς διὰ τοῦ θάρρους καὶ τῶν προτροπῶν τῶν ὑψώθησαν μητέρες καὶ σύζυγοι καὶ ἀδελφαὶ εἰς πατριωτικὸν ὕψος τόσον, ὥστε νὰ βλέπουν ἀπ' αὐτοῦ μικρὰς καὶ αὐτὰς τὰς ἀρχαίας Σπαρτιάτιδας. Θὰ ἐδιάβασαν τὰ γραφόμενα τῶν πολεμιστῶν μας καὶ θὰ ἐπείσθησαν, ὅτι ἡ κυριαρχοῦσα ἰδέα τῶν δὲν ἦτο ἄλλη παρὰ τὸ καθῆκον πρὸς τὴν πατρίδα.

Καὶ ἐξ ὅλων αὐτῶν θὰ ἐβγαλε τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ φράσις τοῦ νικητοῦ μας Βασιλεῖ «Ἐμπρός! Πάντα Ἐμπρός!» δὲν ἦτο παρὰ ὑποβολή τοῦ Ἑθνους Του, τὸ ὁποῖον εἶχε μέσα στὴν τόσο μεγάλη ψυχὴ Του, ὥστε νὰ τὸ ἐγκλείῃ δλόκληρον. Δὲν ἦτο, λέγω, παρὰ ἡ φωνὴ τοῦ Ἑθνους Του, τὸ ὁποῖον τοῦ ὑπέβαλλεν ἀδιαλείπτως διὰ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ καὶ Αὐτὸς διαρκῶς: Ἐμπρός! Πάντα Ἐμπρός.

* *

Ἡ ἀλληλογραφία ποῦ ἐστάλη πρὸς τοὺς πολεμιστάς εἶνε ὀλιγωτέρου ἐνδιαφέροντος ἀπὸ ἐκείνην ποῦ ἐστάλη ἐκ μέρους αὐτῶν. Καὶ διότι τὰ μέσα τῆς γραφῆς καὶ ἀποστολῆς ἦσαν εὐκόλα, καὶ διότι τὸ περιεχόμενόν τῆς ἔνα μόνον γενικὸν ἐνδιαφέρον εἶχε... τὸ προτρεπτικὸν πρὸς τὸ πατριωτικὸν καθῆκον.

Τὸ δὲ μέρος τοῦ οἰκογενειακοῦ ἐνδιαφέροντος εἶχε πολλάκις καὶ κωμικοτραγικὰ καὶ κωμικὰ ἐπεισόδια, ἐνεκα τῆς ταχυδρομικῆς ἀνωμαλίας καὶ βραδύτητος εἰς τὴν λήψιν τῶν ἐπιστολῶν καὶ τῶν δεμάτων, ὀφειλομένην εἰς τὴν ἀέναον κίνησιν τῶν στρατευμάτων ἀπὸ τόπου εἰς τόπον.

Στρατιώτης, ἀνεψιὸς τοῦ γράφοντος τὰς γραμμὰς ταύτας, ἔλαβεν ἓνα δέμα μὲ παξιμάδια, τὰ ὁποῖα δὲν ἦσαν ἄλλα παρὰ τὰ γλυκίσματα, ποῦ τοῦ εἶχαν σταλῇ κατὰ τὰς παραμονὰς τοῦ Νέου Ἑτους εἰς τὴν Ἠπειρον καὶ τὰ ἔλαβεν εἰς Μακεδονίαν μετὰ τρεῖς μῆνας κατὰξῆρα!

Ἄλλο κωμικοτραγικὸν ἐπεισόδιον ἐκ τῆς ταχυδρομικῆς αὐτῆς ἀνωμαλίας εἶνε τὸ πάθημα ἐνὸς ὑποδεκανέως. Ὁ ὑποδεκανεὺς αὐτὸς ἔφυγε διὰ τὰ σύνορα δέκα πέντε ἡμέρας μετὰ τὸν γάμον του. Μετὰ εἴκοσιν ἡμέρας ἡ γυναῖκα του τοῦ γράφει ἐν βίᾳ λίγα λόγια, διὰ τῶν ὁποίων τὸν ἐβεβαίωσε ὅτι πρόκειται νὰ γίνῃ μήτηρ. Κατόπιν ἐξηκολούθησεν νὰ τοῦ γράφῃ ἐκτενῶς περὶ τῆς πορείας τῆς καταστάσεώς τῆς καὶ τῶν... ἀστέρων, μεταδληθεῖσα αἴφνης ἀπὸ

καπελλοῦ εἰς ἀστρονόμον διὰ νὰ προμαντεύσῃ τὸ μέλλον τοῦ τέκνου της, καὶ ἂν ἦτο ἀρσενικὸ ἢ θηλυκὸ, ἀπὸ τὸν ἀστερισμόν, ὑπὸ τὸν ὁποῖον θὰ γεννηθῇ, καὶ ἀπὸ τὰς διαφόρους φάσεις τῆς σελήνης, ἂν ἦτο χάσις φεγγαριοῦ ἢ γέμισις καὶ τὰ λοιπά.

Ἐξηκολούθει δὲ τὰς προφητικὰς ἐρεῦνας της, μεταθέτουσα τὰ βλέμματα καὶ τὰς σκέψεις της ἀπὸ τοῦ Οὐρανοῦ εἰς τὴν Γῆν καὶ ἠγωνίζετο νὰ μαντεύσῃ διὰ τῆς βοτανικῆς ὅσα τῆς ἠρνεῖτο ἡ ἀστρονομία, καὶ ἐφρόντιζε νὰ θυμηθῇ μήπως εἰς τὰ χόρτα, τὰ ὁποῖα ἔφαγε, ἔτυχε ποτὲ νὰ βρίσκεται καὶ ἀρσενικοδότανο.

Καὶ τὰ ἔγραφεν ὅλα αὐτὰ μέχρις ὅτου ὁ θεός, διὰ νὰ ἀφήσῃ ἡσύχους οὐρανὸν τε καὶ γῆν καὶ... σύζυγον, ἠδύοκῃσε νὰ συμπληρώσῃ τοὺς ἑννέα μῆνας γρήγορα καὶ νὰ ἀναγγεληθῇ ἡ γέννησις τοῦ παιδιοῦ εἰς τὸν πολεμιστὴν πατέρα.

Δυὸ μῆνας μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ πρώτου του τέκνου, δηλαδὴ ἑνδεκα μῆνας ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του, ὁ ὑποδεκανεὺς λαμβάνει μίαν βραχεῖαν ἐπιστολήν. Τὴν ἀνοίγει καὶ διαβάζει:

Ἀνδρούλη μου,

«Σοῦ γράφω βιαστικὰ ἀπὸ τῆ χαρὰ μου. Αὔριο θὰ σοῦ γράψω πολλὰ πολλὰ. Εἶμαι βεβαία ὅτι πρόκειται νὰ φέρω εἰς φῶς ἓνα παιδάκι.»

Μετὰ ἑνδεκα μῆνας !!!

Τοῦ πέφτει τὸ γράμμα ἀπὸ τὰ χέρια, κοκκινίζει, κιτρινίζει, τρίζει τὰ δόντια του, σφίγγει τοὺς γρόνθους του, θέλει — ἂν ἦνε δυνατόν — δι' ἐνὸς πηδήματος νὰ βρεθῇ κοντὰ της γιὰ νὰ τὴν κομματιάσῃ. Καὶ μαίνεται τόσον διὰ τὸ γεγονός, ὅσον καὶ διὰ τὴν ἀναίδειαν ποῦ εἶχε νὰ τοῦ τὸ γράψῃ. Τί τὸν ἐνόμιζε; Μετὰ ἑνδεκα μηνῶν ἀπουσίαν!!! Συγχύζεται, σαστίζει, παραφρονεῖ. — Θέλει νὰ γελάσῃ καὶ κλαίει, θέλει νὰ κλάψῃ καὶ γελᾷ, καὶ γελᾷ κλαίοντας καὶ κλαίει γελῶντας, μέχρις ὅτου σωριάζεται ἐκεῖ κάπου, σύντριμμα μιᾶς ἐπιστολῆς, ὁ πολεμιστὴς ποῦ ἔμεινεν ἀτρόμητος πρὸ τοῦ θανάτου, μὲ τὸν ὁποῖον παλαίει μερόνυχτα τῶρα ἓναν δλόκληρο χρόνον.

Ὁ παρευρισκόμενος ἐκεῖ φίλος του στρατιώτης, ἀδιαφορῶν διὰ τὸ ἀπόρρητον τῶν ἐπιστολῶν, λαμβάνει τὴν ἐπιστολήν καὶ — ψυχραιμότερος, ὥς μὴ ἐνδιαφερόμενος ἀμέσως — τὴν ἐξετάζει προσεκτικὰ καὶ ἀρχίζει... τὰ γέλια.

Δείχνει τὴν ἡμερομηνίαν εἰς τὸν φίλον του καὶ ὁ δυστυχὴς ὑποδεκανεὺς, ἂν δὲν ἔπαθε ἀπὸ τὸ κακό του, ὀλίγον ἔλειψε νὰ πάθῃ ἀπὸ τῆ χαρὰ του.

Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ εἶχε σταλῇ πρὸ δέκα μηνῶν καὶ συνεπῶς ἦτο ἡ προαναγγέλλουσα τὸ πρῶτο του παιδί.

Τὸ δεύτερον μέρος τῆς ἀλληλογραφίας τῶν πολεμιστῶν εἶνε περιεργότερον καὶ μεγαλητέρου οἰκογενειακοῦ ἐνδιαφέροντος, ἐκτός τοῦ γενικοῦ, περὶ τοῦ ὁποίου ἀνέφερα εἰς τὴν ἀρχήν.

Περιεργότερον, διότι οὔτε τὰ πρὸς γραφὴν ἀναγκαῖα ὑπῆρχον στῆς βεμματιᾶς καὶ τῆς κορφῆς τῶν βουνῶν καὶ στὰ δάση καὶ τοὺς κάμπους, ὅπου εὕρισκοντο σκορπισμένοι οἱ μαχηταὶ μας, οὔτε τραπέζια καὶ γραφεῖα, ἔσκυβαν τῆς βράχης των διὰ νὰ ἀπλωθῇ ἐπ' αὐτῶν ὁ ἐπιστολικὸς χάρτης, οὔτε τὰ κιβώτια τῶν ταχυδρομικῶν γραφείων ἀνέμεναν ἐκεῖ κοντά, μὲ ὀρθάνοικτον στόμα, γιὰ νὰ καταπιοῦν τὰς ἐπιστολάς των.

Συνεπῶς οὔτε χαρτιά μυρωμένα ὑπῆρχον, οὔτε στολισμένα μὲ στεφανοφόρα ἀγγελᾶκια καὶ σαῖτοπερασμένες πύρινες καρδιές καὶ περιστεράκια ἀλληλοφιλούμενα.

Καὶ εἶδμεν ἐπιστολάς σὲ χαρτιά διαφόρων εἰδῶν καὶ ποιότητων, χαρτιά ἀπὸ ἐξώφυλλα σιγαροχάρτων, χαρτιά, εἰς τὰ ὁποῖα εἶχαν διπλώσει τὰ συσσίτια των, καὶ χαρτιά μπακάλικα, προσωρισμένα νὰ ἐγκλείσουν σαρδέλλες καὶ ἀντὶ σαρδελλῶν ἐνέκλεισαν τοὺς ἐρωτικούς παλμοὺς τῶν γραφόντων.

Ἐγράψαν δὲ αἱ περισσότεραι ἐπιστολαὶ ἐξ αὐτῶν μὲ μολύδι, αἱ ὀλιγώτεραι μὲ μελάνι καὶ μερικαὶ μὲ... αἷμα.

Θὰ ἔλεγα τὴν ἀλήθεια, ἐὰν ἔλεγα μεταφορικῶς ὅτι ὅλαι ἐγράψαν μὲ αἷμα, ἔχων ὑπ' ὄψιν πῶς καὶ ποῦ ἐγράψαν.

Ἀπεστέλλοντο δέ, ἐκ τῶν πεδίων τῶν μαχῶν, εἰς τοὺς μακρὰν εὕρισκομένους ταχυδρομικοὺς σταθμοὺς κατὰ δέματα ὑπηρεσιακῶς.

Ἀλλὰ τὰ δέματα αὐτὰ ἦσαν ταχυδρομικὰ δέματα ἀλληλογραφίας; Ὁχι.

Ἦσαν συμβολαιογραφικὰ ἀρχεῖα διαθηκῶν, διότι δὲν ἦσαν ἐπιστολαὶ αὐταὶ, ἀλλ' αἱ διαθηκαὶ τῶν μελλοθανάτων ποῦ ἔστελλαν μαζὶ μὲ τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν τους καὶ τὰς τελευ-

ταίας των θελήσεις καὶ συμβουλὰς καὶ παρηγορίας.

Διὰ νὰ ἐξετασθῇ τὸ περιεχόμενον τοῦ μέρους αὐτοῦ τῆς πολεμικῆς ἀλληλογραφίας, χρειάζεται, ὅχι μυαλὸ τῆς σμικρότητος τοῦ ἰδικοῦ μου, ἀλλὰ μυαλὸ δυνάμεως πολλῶν σοφῶν ψυχολόγων.

Τὰ ἐκ τῆς βραδύτητος τῆς λήψεως τῶν ἐπιστολῶν ἐκεῖνων ἐπεισόδια ἦσαν πολλὰ, ἐξ ὧν τὰ περισσότερα θλιβερά.

Τὰ τραγικώτερα ὁμῶς, τὰ ἀληθῶς σπαρακτικὰ εἶνε τὰ προκληθέντα ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς, αἱ ὁποῖαι ἤρχοντο ὕστερα ἀπὸ τὴν δημοσίευσιν τῶν ὀνομάτων τῶν νεκρῶν εἰς τὰς ἐφημερίδας.

Ἐβεδαιώνοντο οἱ παραλῆπται ἐκ τῶν ἐφημερίδων, ὅτι ὁ ἄνθρωπος τῶν ἐσκοτώθη, καὶ αὐτοὶ ἐξακολουθοῦσαν νὰ λαμβάνουν τὰ γράμματά των, γιεμᾶτα ἀπὸ ἐλπίδας καὶ πόθους καὶ ὄνειρα καὶ διαβεβαιώσεις ἀγάπης καὶ ὑποσχέσεις εὐτυχεστέρου μέλλοντος... ἐὰν ζήσουν.

Καὶ ἡ χαροκαυμένη μάννα καὶ ἡ φτωχή γυναικοῦλα καὶ ἡ ἀπροστάτευτη ἀδελφὴ καὶ ἡ ὀρφανὴ κόρη, ἔπαιρνε μὲ τρεμουλιασμένο χέρι τὸ γράμμα, ἓνα ζωντανὸ κομμάτι ἀπὸ τῆ χαμένη ζωῇ τοῦ ἀγαπημένου της, γιὰ νὰ πινηγῇ ἡ καρδιά της στὸ αἷμα, ἀναλογιζομένη τί ἔχασε καὶ νὰ συντριβῇ σκεπτομένη τὸ ἀπροστάτευτον μέλλον.

Καὶ τέτοια γράμματα ἦρθαν πολλά, φέροντα ἐπὶ πολὺν χρόνον τὸ φῶς σθεσθείσης ζωῆς, ὅπως τὰ σβυνόμενα διὰ παντός ἄστρα ἐξακολουθοῦν ἐπὶ πολὺ νὰ μᾶς στέλλουν τὸ φῶς των.

Δὲν ἔλειψαν ὁμως καὶ τὰ εὐθυμα ἐπεισόδια, ἐκ τῶν ὁποίων θὰ ἀναφέρω ἓνα μόνον διὰ νὰ μὴν κουράσω τῶν ἀναγνωστῶν μου τὴν ὑπομονήν.

Στρατιώτης τοῦ πυροβολικοῦ εἶχεν ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν καλὴν του, εὗρισκομένην ἐν Ἀθήναις.

Ἀμέσως μετὰ τὸν πόλεμον τῆς ἔγραψε τὸ τελευταῖο του γράμμα, μὲ τὸ ὁποῖον τὴν πληροφοροῦσε ὅτι μετὰ πέντε-ἕξ ἡμέρας φθάνει.

Τὸ γράμμα ὁμως αὐτὸ ἦλθε πολὺ ἀργότερα ἀπὸ τὸν πυροβολητὴν πρὸς δυστυχίαν τῆς καλῆς του, διότι μὴ ἀναμένουσα αὐτόν, δὲν ἔλαβε καὶ τὰ προφυλακτικὰ της μέτρα μαζὶ μὲ τὸν ἀντικαταστάτην τοῦ πυροβολητοῦ, ἀφοῦ αὐτὴ, διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν λύπην τῆς ἀπουσίας τοῦ πρώτου, ἐφρόντισε νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ προσωρινῶς μὲ δεῦτερον.

Ἐννοεῖται, ἡ ἐκλογὴ τοῦ ἀντικαταστατοῦ δὲν τῆς ἦτο δύσκολος.

Οἱ ἐναπομείναντες εἰς τὰς Ἀθήναις ἄρρενες ἀνῆκον εἰς δύο τάξεις :

Εἰς τὴν τάξιν ἡμῶν τῶν γερόντων καὶ τὴν τάξιν τῶν κουραμπίεδων. Εἰς ἡμᾶς, τοὺς ἀπομάχους τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ ἔρωτος, βεβαίως δὲν ἦτο δυνατόν νὰ προσέξῃ... εὐτυχῶς, καὶ ἐξέλεξε τὸν κουραμπίε της, μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι αὐτὸς δὲν θὰ ἀπομακρυνθῇ τῶν Ἀθηναίων, φοβούμενος μήπως λυώσῃ εἰς τὴν ὑγρασίαν τοῦ ὑπαίθρου.

Δὲν ἔλαβε λοιπὸν — ὡς προσέπα — τὰ μέτρα της, ἀφοῦ δὲν ἔλαβε καὶ τὴν τελευταίαν ἐπιστολήν τοῦ πρώτου. Καὶ συνελήφθη ἀπὸ τὸν ἐλθόντα πυροβολητὴν ἐπ' αὐτοφῶρφ.

Εἶνε περιττὸν νὰ σᾶς πῶ ὅτι ὁ πυροβολητής, ἀφοῦ ἐτίναξε . . . τὴ ζάχαρι τοῦ κουραμπιέ, ἐτίναξε καὶ τὴν γούνα τῆς καλῆς του.

Εἰς τὴν δευτέραν μάλιστα αὐτὴν ἐργασίαν κατέγινε περισσότερον, ἀναλογιζόμενος τὸ τελευταῖόν της γράμμα, ποῦ τοῦ γράψε ὅτι καὶ ἐκπνέουσα θὰ προσφέρῃ τὸ ὄνομα Μῆτσος. Διότι Μῆτσος καλεῖται ὁ πυροβολητής.

Μὴ νομίζετε ὅμως ὅτι ἐκείνη ἐψεύδετο εἰς τὴν ἐπιστολὴν της. Ὅχι, δὲν ἔλεγε ψέμματα, διότι καὶ ὁ κουραμπιές ἐλέγετο Μῆτσος.

Φαίνεται ὅτι αὐτὴ εἶχε διαφορετικὰ γούστα ἀπὸ τὴν χήρα τῆς παροιμίας ποῦ προτιμοῦσε τοὺς Γεώργους. Αὐτὴ,

*Μῆτσον εἶχε, Μῆτσο πῆρε, κι' ἅμα θὰ ματαχηρέψη,
πάλι Μῆτσο θὰ γυρέψη.*

(1914)

ΙΩ ΔΕΛΗΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

ΝΥΧΤΙΟ

ΚΑΘΕ νυχτιὰ σιὸ θλιβερὸ παράθυρο
ποῦ τὸ φιλοῦνε τῶν ἀνθῶν τὰ χεῖλη,
ξανοίγω σε νὰ λάμπης, ἀγγελόμορφη,
σὰν τ' ἄρρωστο τῆς κάμαρας κατῆλι.

✽

Τότε ἡ χαρὰ τὴν πάναγρη φτερούγα της
σὰν ἄγιο φῶς μέσ' στὴν ψυχὴ μου ἀπλώνει,
καὶ κελαῖδεῖ τ' ἀφάνταστο τραγοῦδι της
ὁ πόθος στὴν καρδιά μου, σὰν ἀηδόνι.

✽

Καὶ λέω κ' εἶσαι ἡ μοῦρα ἡ κυβερνήτρα μου,
ποῦ μ' ὁδηγεῖ στὴ σιρόα τῆς ζωῆς μου,
τ' ἀχνὸ κατῆλι χύνει φῶς στὴν κάμαρα
κ' ἐσὼ μέσα στὴ νύχτα τῆς ψυχῆς μου.

ΣΩΤ. ΣΚΙΠΗΣ